

Γιορτάζουμε καὶ φέτος...

(Δηλαδή, τοῦ Ἀγίου Ρηγίνου καὶ πάλι...)

Σὲ μιὰ πληγωμένη ἀπὸ τὴ φθινοπωρινὴ καταιγίδα Σκόπελο, σ' ἓνα μικρὸ καὶ μέχρι χθὲς σχεδὸν ἀσήμαντο νησί, τὴ Σκόπελο, ἥτοι τῶν Βορείων Σποράδων τὸ πάλαι ποτὲ πρωτεύουσά τους, ἄρχονται ἀπὸ σήμερα, παραμονὴ τῆς Πανηγύρεως τῆς Μνήμης τοῦ Ἀγίου Ἱερομαρτυροῦ Ρηγίνου (πρώτου μέχρι τῆς σήμερον γνωστοῦ) Ἐπισκόπου Σκοπέλου, οἱ τόσο λαμπρές, φωτοφόρες καὶ κοσμημένες μὲ ἁγιοπνευματικὲς μαρμαρυγές, πάνσεπτες λατρευτικὲς ἐκδηλώσεις. Μὲ κορυφαία τὴν ἀδῆριτο ἐκδήλωση

εὐγνωμοσύνης, πὺ ἐφέτος, τουλάχιστον, ἀνυψώνεται ἀπὸ τὸν εὐσεβῆ λαὸ καὶ κλῆρο τῆς περιπύστου νήσου ταύτης, μὲ βαθεία καὶ πάντιμο ἱερὴ συγκίνηση, ἀλλὰ καὶ ἐγκαρδιο διάθεση, πρὸς Ἐκεῖνον, τὸν Ἅγιο Ρηγῖνο δηλαδή, πὺ τῇ ζοφερᾷ νύκτα τῆς 23^{ης} Σεπτεμβρίου τοῦ παρελθόντος ἔτους δῖεσωσε πολλοὺς «ἀπὸ κινδύνων». Γιατὶ αὐτὸ πὺ ἔχει σημασία καὶ περισσότερο πιστοποιεῖ τὸ θαῦμα -ἄσχετα ἂν κάποιοι δὲν τὸ ἐννόησαν, ὅπως δὲν ἐννοοῦν καὶ τὸ θαῦμα τῆς ἐπιγείου παρουσίας των- εἶναι ἡ ἀνύστακτη παρουσία τοῦ Ἁγίου πὺ δὲν ἄφησε ἀνθρώπινη ζωὴ νὰ χαθεῖ κατὰ τὴν τραγικὴ ἐκείνη νύκτα ὅπου κινδύνεψαν πολλοί.

Ἔτσι ἐφέτος ὁ Γιορτασμός τῆς πανιέρου Μνήμης τοῦ Ἁγίου μας πρέπει νὰ γίνεῖ μὲ τὴν βαθεῖα εὐγνωμοσύνη ὅλων μας νὰ κατατίθεται στὸ πάντιμο Πρόσωπό Του καὶ στὰ Ἅγια Λείψανά Του πὺ μᾶς πιστοποιοῦν τὴν Παρουσία Του καὶ τὴν Ἀγιαστικὴ Του Χάρη πὺ ραντίζει μὲ τὴ Δρόσο τοῦ Πνεύματος ὅχι μόνο τὴ Σκόπελο, ἀλλὰ ὅλα τὰ νησία κατὰ πῶς θ' ἄλεγε κι ὁ πολὺς Καῖσάριος μοναχὸς ὁ Δαπόντες, ὁ ὁποῖος θὰ ἔπρεπε νὰ μνημονεύεται πρῶτος αὐτός, ἀφοῦ ἐκεῖνος ἦταν πὺ «ἀνακαλυψε» τὸν Ἅγιο, τὸν προέβαλλε καὶ τὸν ὕμνησε δεόντως. Γιὰ ν' ἀκολουθήσουν κι ἄλλες φωνές πὺ ὕψωσαν κι ἐκεῖνες ἰκέσιο λόγο στὸν Ἅγιο:

«Χαίροις Ἐκκλησίας τὸ στήριγμα,
καὶ τῆς εὐσεβείας ὁ ὑπέρμαχος ἀθλητής,
χαίροις τῆς Σκοπέλου τὸ καύχημα καὶ κλέος,
Ρηγῖνον τὸν ποιμένα ὕμνοις τιμήσωμεν».

Καὶ τοῦ χρόνου!

Πρωτοπρεσβ. Κων. Ν. Καλλιανός